

hverbelse bliver betragtet som et Gode, man sætter Pris paa her i Landet, og at man derfor ikke gjerne skulde uddede den til Noget, selv ikke til en Enkelt, med Hensyn til hvem der dog kan være Driibl, om det er rigtigt eller ikke. Men jeg har væsentlig ogsaa modsat mig den paagjældende Mand's Op-tagelse paa Loven, for at give dette ærede Thing Veilighed til selv at tage Beslutning i Sagen. Jeg vilde ønske, at Flertallet's Opfattelse maatte falde sammen med min, og jeg kan ikke Andet end fastholde den Opfattelse, at det Rigtige er at udelade den paagjældende Person, hvilkede end Følgerne blive. Naar det ærede Medlem her ligeoverfor (Clausager) spurgte, om det skulde være nødvendigt, at de 34 Medlemmer, som nu staa paa Lovforslaget, naar de til næste Aar indsende deres Anlysninger, skulle ledsage dem med fornøiede Oplysninger eller Erklæringer, saa vil jeg dertil sige, at det vilde kun være Tilfældet, dersom der for Enkeltes Bedkommende i Mellemtiden skulde indtræffe Noget, der tydede paa, at der var sket en Forandring i deres Stilling fra tidligere, ellers vil det i Reglen være naturligt, at de Oplysninger, som have været tilfredsstillende iaar, ogsaa blive det næste Aar, uden at gjentages.

Krieger: Jeg vilde ønske, at det ærede 2det Medlem for 11te Kred's (Clausager), da han udtalte sig om Sagen, havde holdt sig ubeløffende til det Spørgsmaal, som virkelig er det eneste, der foreligger os, nemlig, om der er en tilstrækkelig Grund til at give den ene Person, om hvem der her er Tale, Indfødsret. Med Hensyn til selve dette Realitetsspørgsmaal har jeg ingen nye Oplysninger at føie til, hvad der foreligger. Det er slet ikke det Spørgsmaal, jeg skal indlade mig paa, jeg vil kun sige, at for mit eget Bedkommende finder jeg ikke, at der for Tiden foreligger tilstrækkelige Oplysninger, som kunde bringe mig til at stemme for, at der tildeles ham Indfødsret; men det, som jeg vilde ønske, var, som sagt, at det ærede Medlem var blevet staaende ved at diskutere dette Spørgsmaal, hvorom der naturligvis kan være forskellige Meininger, og at han derimod ikke havde troet, at han et Dieblif havde nogen Anledning eller Opfordring til at indbringe under de Overveelser, der her finde Sted, et Hensyn til, hvad der kunde ske med Hensyn til de andre Personer, som man hidtil har været enig om burde have Indfødsret. Det forekommer mig meget lidet heldigt, at man saaledes vil stille et Horoskop for de Afstemninger, som kunne falde i det andet Thing. Komme vi først i det ene Thing ind paa at anstille

Betragtninger over Afstemninger i det andet Thing, saa er meget snart Lovret fuldstændig opgivet. Jeg finder nu, at det ser at tænke meget ilde om det andet Thing, naar det ærede Medlem antydede som noget endog Sandsynligt, at man, fordi den, om hvem her tales, ikke fik Indfødsret, derfor vilde forkaste Indfødsrets Meddelelse til alle de Andre, som man hidtil har været enig om burde have den. (Hør!) Det kan dog ikke negtes, at den Sammenstilling, som finder Sted paa den Lov, som her omhandles, er fuldstændig mekanisk, det er en ren Bekvemmelighedssag. Vi ere ganske vist paa mange forskellige Omraader vant til eiendommelige Sammenstillinger, der hvile paa Motiver, som ikke altid ere lette at forstaa; navnlig er det jo bekjendt f. Ex. ved Kirke- og Undervisningsministeriets Budget med Hensyn til Understøttelser, at man nu i en Række af Aar ofte har set den Sammenstilling, at To skulle marschere Arm i Arm. Det er Noget, man helst maa lukke Øinene i for. Man har imidlertid endda til en vis Grad af og til forstaaet den hemmelige Traad, som forbinder disse to, der saaledes marschere sammen, selv om man ikke har haat Lyft til at udtale det, men i nærværende Tilfælde er det dog aldeles indlysende, at der ikke er nogen som helst indre elektrisk Traad, som i Virkeligheden kunde forklare eller foruare Forbindelsen. Jeg vil se, at det andet Thing negter de andre, paa Lovforslaget opførte Personers Indfødsret, førend jeg tror derpaa, og jeg kan i den Henseende aldeles ikke tillægge det nogen Betydning — jeg skulde ikke have fremdraget dette, men da den høitærede Indenrigsminister har nævnet det, har jeg altsaa Lov til at henholde mig til Uttringer, som ere faldne her i Thinget —, hvad en Ordfører i saa Henseende maatte have sagt i det andet Thing. Han kunde maasse have den besynderlige Tro, at det kunde udøve nogen Indflydelse paa Lands-thinget, men han har ikke betænkt, at, hvis det skulde udøve nogen Indflydelse, vilde det snarere være den modsatte af den, han ventte. Jeg tror imidlertid, at baade dette og det andet Thing ikke saa sjældent glemme, naar der er Spørgsmaal om Virkningen af, hvad der siges, at tænke mest paa sig selv, men ikke paa Virkningen deraf andetsteds. Jeg er aldeles overbevist om, at, hvis, som sagt, de Uttringer, der ere faldne af Ordføreren i det andet Thing, skulde udøve nogen Indflydelse her i Thinget, vilde det være den aldeles modsatte af den, han har tænkt sig. Jeg vil ikke sige, at det i og for sig er nødvendigt; jeg tror, man kan tage det aldeles ligegyldigt, men at Ordføreren paa denne